

ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ : ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ, ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ('Εσωτερικῶν) σελ. 6
) Διὰ τῶν Διδασκάλων » 5
 ΕΤΗΣΙΑ ('Εξωτερικῶν) φρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

'Εν Λευκοσίᾳ τῇ 1 Μαρτίου 1911.
 ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘΜΟΣ 5.

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Δὲν θὰ τελειώσῃ λοιπὸν αὐτὸς ὁ χειμῶνας ;

Αὐτὴ εἶνε ἡ γενικὴ ἀναφώνησις, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρὸ δύο μηνῶν ἀνέπεμπον παννυχίους δεήσεις εἰς τὸν Πλάστην, ἵνα ἀνοίξῃ τοὺς καταρράκτας τῶν οὐρανῶν. Καὶ φοβούμεθα, πῶς ἂν παραταθῇ ἀκόμη ὑλίγον αὐτὴ ἡ κακοκαιρία, τὰ ἴδια αὐτὰ χεῖλη θὰ ἐπιστρατεύσουν τὰς παρακλήσεις καὶ προσευχάς των, πρὸς ἄλλας παννυχίους δεήσεις, ὅπως ὁ Ἰψιστος κλείσῃ πάλιν τοὺς κρουνοὺς τῶν δεξαμενῶν Του, ἐκτὸς ἐὰν ἐπαθον καὶ αὐταὶ ὅ,τι ἡ τῆς Ἀχερίτου ἡ ὁποία διερράγη ὡς νὰ ἦτο « τσανάκα Λαπηθιώτικη ».

Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι θὰ ἔχουν ἀδικον οἱ ἀγαθοὶ συμπολίται μας ποῦ θὰ ζητήσουν ἀνακωχὴν, ἕως ὅτου στεγνώσουν αὐτοὶ καὶ οἱ δρόμοι των. Σκεφθῆτε ! Ἐπικεῖνται Δημοτικαὶ ἐκλογαὶ καὶ ἀλόγη οὔτε μία διαδηλώσις δὲν ἐγείνεν, ἐξ αἰτίας τῆς καταστάσεως τῶν δρόμων μας. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἕνας προοδευτικὸς ὑποψήφιος Δημοτικὸς Σύμβουλος ἐπρότεινε νὰ διοργανωθῇ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης, ἀντὶ διαδηλώσεως, Ἑνετικὴ ἑορτὴ, ἕνεκεν ὁμοῦ τῆς συμπτώσεως τῶν Ἀπόκρεω, ἐθεωρήθη καλὸν ἡ ἑορτὴ νὰ ἀναβληθῇ μετὰ τῶν παραμονῶν τῶν ἐκλογῶν. Κάποιος ἐξέφρασε τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἕως τότε ἐνδεχόμενον εἶνε νὰ στεγνώσουν οἱ δρόμοι τῆς πρωτευούσης τόσον, ὥστε αἱ γόνδολαι νὰ μὴ εἰμποροῦν νὰ πλέουν· ἀλλ' ὁ προτείνων τὴν ἑορτὴν ἀπέδειξε δι' ἀκαταμύχνητων ἐπιχειρημάτων ὅτι καὶ μέχρι τοῦ Ἰουνίου, οἱ δρόμοι τῆς Λευκοσίας θὰ ἔχουν ἀρκετὸν νερὸν ὅχι μόνον νὰ πλεύτουν αἱ γόνδολαι ἀλλὰ καὶ νὰ πνιγοῦν ὅλοι οἱ ἀρμόδιοι καὶ ὑπεύθυνοι διὰ τὴν κατάστασιν αὐτήν.

Ἄς περιμένουν λοιπὸν οἱ συμπολίται μας νὰ ἀπολαύσουν τὴν Ἑνετικὴν αὐτὴν ἑορτὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἐνθουμοῦνται καὶ ὅταν θὰ θραύωσι στάμνας καὶ κεφαλάς, διεκδικοῦντες τὰς ὀλίγας σταγόνας τοῦ τυροφόρου νεροῦ τῶν δημοτικῶν κρηνῶν, τὸν προσεχῆ Αὐγούστον.

Δυστυχεῖς Λευκοσιᾶται ! Τρεῖς μῆνας τοῦ ἔτους τρέχομεν τὸν κίνδυνον τοῦ πνιμοῦ· ἄλλους τρεῖς, τὸν τοῦ θανάτου ἐκ δίψης καὶ τοὺς ὑπολοίπους, τὸν διὰ δη-

λητηριάσεως ὑπὸ τῶν ἀξιοτίμων παντοπωλῶν, ποῦ πωλοῦν « ἀσβέστην γιὰ τυρίν, στακτὸν γιὰ ἀλεύριν καὶ πηλὸν γιὰ ψουμίν » κατὰ τὴν ἔκφρασιν γηραιοῦ χωρικοῦ. Ἀδιάφορον. Ἐχομεν Δημοτικὸν Συμβούλιον ὁμοῦ. Καὶ θὰ ἔχωμεν καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἀφοῦ καλούμεθα νὰ ἐκλέξωμεν.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι παρ' ὅλα τὰ δάκρυα καὶ τὰ συνοφρυώματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς ἀτελείωτες λάσπες τῆς γῆς, αἱ πρῶται μυροβόλοι πνοαὶ τῆς ἀνοίξεως ἤρχισαν νὰ διαχύνουν εἰς ὅλην τὴν φύσιν τὰ εὐγενικὰ φυσημάτα των. Ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, φαίνεται τῆς ἀμυγδαλῆς τοῦ γειτονικοῦ κήπου ἡ ἀνθησις, πολὺ καθυστερητάσα ἐφέτος, καὶ ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων οἱ σπουργῖται πλέκουσι τοὺς ἔρωτάς των καὶ κυνηγοῦνται μετὰ τσιμπήματα καὶ φιλήματα καὶ, τίς οἶδεν, ἴσως καὶ μετὰ ὄρκους ψευδεῖς αἰωνίου ἔρωτος . . .

Ἄλλὰ καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν δὲν ἐφαίνοντο εἰς πίστῳσιν τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἔαρος, θὰ ἤρκει μόνῃ ἡ ἡσυχία ποῦ βσιλεύει μέσα εἰς τοὺς ἀγρούς, νὰ τὸ δείξῃ. Δὲν ἀκούονται πλέον οἱ συνεχεῖς πυροβολισμοὶ τῶν φοβερῶν κυνηγῶν, ποῦ ἀπετέλουν τὸν ἐφιάλτην τοῦ περωτοῦ —κάποτε καὶ τοῦ ἀπτέρου—κόσμου τῶν περίξ τῆς πρωτευούσης. Ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἤδη, οἱ διάφοροι Νεμρῶδ ἀπεχαιρέτησαν μετὰ τελευταίους τινὰς πυροβολισμοὺς, τοὺς κορδαλλοὺς καὶ τὰς κίχλας, τῶν ὁποίων ὠρχίσθησαν νὰ ἐξαφανίσουν τὸ γένος, ἠύχθησαν πρὸς ἀλλήλους « καὶ τοῦ χρόνου »—εὐχὴ ποῦ ἔκαμε πολλὰ πτηνὰ νὰ πάθουν ἀπὸ τὸν φόβον των ὅ,τι ἐπαθαίναμεν ὅλοι μικροὶ ὄντες—καὶ τόρα, ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ καθίσματα τῆς λέσχης ἢ τοῦ καφενείου, διηγοῦνται μετὰ φράσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας λείπει κάθε ὑπερβολὴ καὶ εἰς τὰς ὁποίας διαλάμπει ἡ περίφημος μετριοφροσύνη καὶ φιλαλήθεια τῶν κυνηγῶν, τὰς φεβεράς περιπετείας τῆς καταδιώξεως ἐνὸς σπίνου παρὰ τὸ λεπροκομειὸν ἢ μιᾶς κίχλας παρὰ τὸν Κύκκον. Πράγματα φοβερά, ποῦ μετὰ χαίνοντα στόματα ἀπὸ θαυμασμῶν, ἀκούουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ φιλήσυχοι πολῖται, ποῦ ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν νὰ μιμηθῶσι τοὺς ἥρωας τοῦ Ἰουλίου Βέρν καὶ τοῦ Ράι-δερ Χάγκαρ.

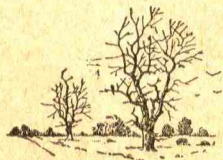
Ἄλλ' ἐὰν εἶνε ὥραια τὰ ἐπεισόδια ποῦ διηγοῦνται

οί κυνηγοί, πολύ ωραιότερα εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν διηγούνται ἢ διηγούνται ὑπὸ ἐχευόμεναι, ὅπως τὸ κωμωτέρω ἱστορικὸν καὶ ἀληθές, τὸ ὁποῖον ὁ «παθῶς» διηγήθη εἰς τὸν Διευθυντὴν μας.

Ὁ παθῶν λοιπὸν, εἶνε κυνηγὸς ἐξακουσμένος καὶ κηρυγμένος ὑπὲρ τῶν ἐμπροσθογεμῶν ὄπλων, ἴσως διότι δὲν ἔχει ὡς ὄπλον παρὰ ἓν μονόκαννον καρυοφύλλι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφῆρσαν τὴν τσακμακόπετραν καὶ τὸ μετέβαλον εἰς καψυλιωτόν. Πρὸ ἡμερῶν, κάποιος φίλος του, ἔχων ἄδειαν, διήλθεν ὡς συνήθως ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, ἐζήτησε τὸ ὄπλον του καὶ τὸ ἐπανάφερε πρὸς τὸ ἐσπέρας, λέγων ὅτι ἦτο γεμάτο. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ κυνηγὸς λαμβάνει τὸ ὄπλον του καὶ ἐξέρχεται. Παρὰ τὸ Λεπροκομεῖον συναντᾷ μίαν κίχλαν. Θέτει ἓνα καψύλιον εἰς τὸ ὄπλον του, σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ. Τὸ καψύλιον ἔσπασεν, ἀλλὰ τὸ ὄπλον δὲν ἐπῆρε φωτιάν. Συνησιμμένος ἀπὸ τοιαύτας ἰδιοτροπίας τοῦ καρυοφυλλίου του, ὁ κυνηγὸς κτυπᾷ καλὰ τὸ ὄπλον μὲ τὸν γρόνον του διὰ νὰ καταβῆ ἢ πυρῆτις, θέτει ἄλλο καψύλιον καὶ προχωρεῖ. Τὸ πάθημα ἐπανελήφθη ἐπὶ ἐνὸς κορυδαλοῦ. Ὁ κυνηγὸς τότε ἔλαβεν ὀλίγην πυρῆτιδα καὶ ἐπρόσθεσε «φάλιαν» κάτωθι τοῦ τρίτου καψυλίου. Τρίτη ἀποτυχία ἐσημειώθη ἐπὶ ἐνὸς τροχίλου καὶ τετάρτη ἐπὶ μιᾶς κουκουβάγιας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ κυνηγὸς ἠθέλησε νὰ κενώσῃ μετὰ τοῦ ὄπλου του καὶ τὸν θυμὸν του.

Ἀπηλπισμένος ὁ δυστυχὴς κυνηγὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ ἐξῆλθε τὴν ἐπαύριον. Τὰ πράγματα ἐπανελήφθησαν ὅπως καὶ τὴν προηγουμένην. Τὰ καψύλια ἔσπαζαν ὡραῖα, ἀλλὰ τὸ πῦρ δὲν μετεδίδοτο. Τὸ ἴδιον ἐπανελαμβάνετο ἐπὶ πέντε ἡμέρας συνεχῶς, δτε τὴν ἕκτην, τυχαίως ὁ κυνηγὸς συνήντησεν ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ κυνηγίου (!) γνωστὸν καθηγητὴν, πρὸς ὃν ἐξεμυστηρεύθη τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ ὄπλου του. Ὁ καθηγητῆς τὸν συνεβούλευσε νὰ κενώσῃ διὰ τοῦ ὀβελοῦ τὸ ὄπλον, μήπως εἶχε βραχῆ ἢ πυρῆτις τῆς γομώσεως καὶ ὁ κυνηγὸς ὑπήκουσεν. Ἀλλὰ μόλις ὁ ὀβελὸς κατεβιάσθη εἰς τὸν σωλήνα τοῦ ὄπλου, κραυγὴ φρίκης ἐξέφυγε τοῦ στόματος τοῦ κυνηγοῦ καὶ Ὀμηρικὸς γέλωσ καταέλαβε τὸν καθηγητὴν. Τὸ ὄπλον ἦτο κενόν!

Ὁ κυνηγὸς ὅστις ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἐκυνήγει μὲ κενὸν ὄπλον, ἔγεινεν ἕκτοτε φανατικὸς θαυμαστῆς τῶν ὀπισθογεμῶν. Πολὺ ἀργὰ ὅμως....

ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΣΠΡΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ

Γ'

Ἐν ἀπόγευμα τοῦ Φεβρουαρίου ἡ κ. Μαχαλλεπίδου ἐπωφελήθη τοῦ ὡραίου ἡλίου ὅστις ἔλαμπεν ἔξω, διὰ νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον Ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν νὰ πάρῃ μαζί της καὶ τὴν Ἐλεγκοῦν, διὰ νὰ εἶνε ἀσφαλῆς ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο εἰς συνάφειαν μὲ κανένα κατὰ τὴν ἀπουσίαν της· ἀλλ' ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἔχανε δύο-τρῆς ὥρας ἐργασίας τῆς μικρᾶς κόρης, αἰτίαι ἀντεστοίχουν πρὸς ἰσάριθμα γρόσια, τῆς ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ ἐξέλθῃ μόνη, ἀφοῦ ὅμως ἐκλείδωσε τὴν ἐξώθυρον καὶ ἔκαμε τὰς δεούσας συστάσεις εἰς τὴν μικρὰν κόρην. Μετ' ὀλίγον ἡ Ἐλεγκοῦ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε γωνιστὴν τη; φωνὴν εἰς τὸν δρόμον. Ἦνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὸ παράθυρον καὶ διέκρινεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου δύο ὄνους φορτωμένους μὲ ἀσκούς καὶ τὸν «χωρκανόν» της τὸν Γεωραῖν τὸν στρατοκόπον» μὲ τὸν «κάρτον» εἰς τὴν χεῖρα, διαλαλοῦντα τὸ κρασί του. Τὸν ἐφώναξε νὰ πλησιάσῃ καὶ τοῦ εἶπε ποῖα ἦτο διότι δὲν τὴν ἀνεγνώρισεν. Ὁ ἀγαθὸς χωρικός ἔμεινεν ἐμβρόντητος ὅταν τὴν εἶδεν εἰς τέτοιον χάλι. Καὶ ἐκεῖνη κλαίουσα τοῦ διηγήθη τὰ τόσα της βάσανα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὰ πῆ εἰς τὴν μάναν της καὶ νὰ τὴν ἐξορκίσῃ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν πάρῃ. Ἡ ἐκπληξίς τοῦ χωρικοῦ δὲν περιγραφεται. Ἐγνώριζε καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ ὁ Χατζησαββᾶς ὅτι ὁ κ. Μαχαλλεπίδης ἦτο κάλλιστος ἄνθρωπος· ἀλλ' ἡ κατάστασις τῆς κόρης δὲν ἔφινεν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν λεγομένων της καὶ διὰ τοῦτο συγκεκνημένος τῆς εἶπεν: «Ἐλα, κόρη, νὰ σὲ πάρω ἔσσω σου....».

— «Εἶντα λεῆς; θεειέ, νῆρτω ποῦ μ' ἔχει κλειδωμένην ἡ τζυρά μου».

— «Ἐνοια σου, κόρη, κάμε ἴπομονὴν καὶ ἐγὼ αὔριον πῶννα πάω ἰαλῶ τὰ τῆς μάνας σου.» Καὶ ὁ χωρικός ἀπῆλθε διότι μία γειτόνισσα τοῦ ἐφώναξε διὰ νὰγορήσῃ κρασί.

Ὅταν ἡ κ. Μαχαλλεπίδου ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ περιπάτου, ὅπως ὁ δράκος τοῦ πρχαμουθοῦ, κῆτι ἐμυρίσθη. Ἡ Ἐλεγκοῦ ἐκάθητο εἰς τὴν βουραν της ὅπως πάντοτε, ἀλλ' εἰς τὰ μάτια της ὑπῆρχε μία λάμψις ἀσυνήθης, τὰ κινήματά της εἶχον μίαν γοργότητα, ὡς ἀπὸ νευρικὴν ἀνυπομονησίαν τοιαύτην, ὥστε αἱ ὑπόνοιαι τῆς κ. Μαχαλλεπίδου διηγέρθησαν.

— «Ποιὸς ἦρτεν ἰδὰ, βρά;»

— «Κανέναν, τζυρά, ἐν ἐβάδωσες ἐσὺ τὴν πόρταν;»

— «Μὲ ποῖον ἐσύντυχες, βρά;»

— «Μὲ κανέναν, τζυρά, ἔμμε ἄφησες μόνην μευ;»

Ἐν τούτοις τὸ μυστικὸν ἀπεκαλύφθη καὶ ἡ τύχη, ἡ ὁποία πρὸς στιγμήν ἐβόηθη τὴν πτωχὴν κόρην, ἐστράφη ἐναντίον της. Ἡ γειτόνισσα ἡ ὁποία ἐφώναζε τὸν στρατοκόπον Γεωρκῆν, τὸν εἶχεν ἰδῆ δμιλοῦντα μὲ τὴν Ἐλεγκοῦν καὶ ἐπειδὴ εἶχε λόγους νὰ θέλῃ νὰ ὑπεχρεώσῃ τὸ ζεῦγος Μαχαλλεπίδου, κατήγγειλεν ὅ,τι εἶδεν εἰς αὐτούς. Τὸ φοβερὸν ζεῦγος ἐξεμάνη. Εἰς τὴν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν εὕρισκεν ἡ κ. Μαχαλλεπίδου νὰ βασανίζῃ τὴν μικρὰν κόρην, νὰ τὴν κάμνῃ νὰ πονῆ καὶ νὰ κλαίῃ, ἡδονὴν προερχομένην ἀπὸ τὴν οἶδε ποίαν ὀργανικὴν ἀλλοίωσιν ἢ διαστροφήν τῆς μοχθηρᾶς γυναικὸς, προσετέθη ὁ φόβος μήπως ἡ κόρη ἔδωκε τίποτε εἰς τὸν χωρικόν. Ὅλα τὰ σκεύη τῆς οἰκίας, ἀπὸ τῶν ἀργυρῶν κουταλουδιῶν τοῦ γλυκοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου πιάτου, ἐμετρήθησαν ἐπιμελῶς. Οὐδὲν ἔλειπεν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐζήλειψε τὰς ὑπονοίας τοῦ ζεύγους τῶν θηριωδῶν ὑποκριτῶν.

— Εἶντα πῶδακες, βρά, τοῦ χωρκανοῦ σου ;

— Τίποτε τζ' ὑρά.

— Εἶντα μπού του ἐλάδες, βρά ;

— Τίποτε

Καὶ ἀμίλητος ἡ φοβερὴ βέργα κατήρχετο ἐπὶ τῶν νώτων, τῶν πλευρῶν, τῶν κνημῶν τῆς μικρᾶς κόρης ἐπὶ ὥρας καθ' ἑκάστην βασανιζομένης εἴτε ὑπὸ τῆς κυρίας εἴτε ὑπὸ τοῦ κυρίου.

Τέλος μίαν ἐσπέραν, κατόπιν εἰκοσιτετραῶρου νηστείας, ἡ μικρὰ κόρη ἐλιποθύμησεν εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα κτυπήματα τοῦ πρώην διδασκάλου. Αἱματηρὸς ἀφρὸς ἐξήρχετο τοῦ στόματός της καὶ ὁ κ. Μαχαλλεπίδης, φοβηθεὶς, ἔπαυσε τὰ κτυπήματα του καὶ ἔκραξε τὴν ἀξιότιμον συμβίαν του. Αὕτη προσῆλθεν, ὠθησε διὰ τοῦ ποδῆς τὴν κατακειμένην κόρην καὶ ἔλαβε τὸν κόπον νὰ χύσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸ παγετῶδες περιεχόμενον μιᾶς «κούζας» νεροῦ. Τὸ ἀτυχὲς πλάσμα συνῆλθε· μετὰ κόπου ἐσύρθη μέχρι τῆς κοίτης ἣτις ἐχρησίμευεν ὡς κλίνη της καὶ κατέπεσεν ἄψυχος, μὴ ἔχουσα τὴν δύναμιν οὔτε νὰ κλαύσῃ. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὁ πυρετὸς τὴν κατέκαιε καὶ παρελθὲν φωνάζουσα τὴν μητέρα της. Ὄνειρεύετο ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸ στόμιον φοβεροῦ σπηλαίου, μαύρου ὡς ὁ ἔδης μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔβλεπε λάμποντας τοὺς ὀφθαλμούς δύο θηρίων ἐτοιμῶν νὰ τὴν χάψωσιν ὀπισθὲν της ἤρχετο ὁ χωριανὸς της, ὁ κρασοπῶλης Γεωρκῆς μὲ τὴν μητέρα της, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐσπευδον δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν φθάσουν. Ἢδὴ τὸ ἔν ἀπὸ τὰ θηρία τὴν ἐπλησίασε τόσον ὥστε ἤκουε τὸν κροταλισμὸν τῶν σιαγόνων του ..καὶ αἱ σιαγόνες αὐτῆς ἤνοιζαν καὶ ἰδοὺ! τῆς ἤρπασαν τὴν χεῖρα... Ἡ μικρὰ κόρη ἐντρομος ἀνετινάχθη καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄνωθὲν της ἵστατο ἡ κ. Μαχαλλεπίδου καὶ τὴν ἔσειε σφοδρῶς ἀπὸ τὸν βραχίονα.

— Σήκου πάνω, βρά βράμα! Ἔτσι ὦραν κοιμᾶσαι ἀκόμα. Ἐχτές ἔππεσες ποῦ τὸ μεσομέριν...καὶ τὴν ἔσειε σφοδρότερον.

Ἡ κόρη ἠγέρθη ζαλισμένη. Μὲ κλονούμενα βήματα διηυθύνθη εἰς τὴν αβούφαν καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν

της. Ἡθέλησε νὰ ἐργασθῆ ἀλλ' αἱ χεῖρες της δὲν εἶχον τὴν δύναμιν. Ἐνα νέφος ἐπέρασεν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐκ νέου ἐλιποθύμησεν. Ἡ κ. Μαχαλλεπίδου ἤτο μανιώδης. — «Τὴν βρώμαν, ὠρέτο. Νὰ φάῃ θέλει νὰ δουλέψῃ φύρνεται». Ὑστερα ὅμως ἐνθυμηθεῖσα ὅτι ἡ κόρη ἤτο ἐπὶ τριάκοντα ἕξ ὥρας νῆστις, ἐσκέφθη ὅτι ἂν τῆς ἔδιδε νὰ φάῃ, ἴσως θὰ εἰργαζετο. Ἐκοψε τὴν περιφημον φέταν καὶ ὀλίγον «γαλλοῦμι» καὶ τῆς ἐπέταξε φωνάζουσα — «Φάε, βρωμοτεμπέλα». Καὶ ἐξήλθε διὰ νὰ ἰδῆ τί θὰ ἔκαμνεν ἡ κόρη κατὰ τὴν ἀπουσίαν της. Ἀλλὰ τίποτε τὸ πτωχὸν πλάσμα κατέκειτο ἀκίνητον ὡς πῶμα καὶ ἡ κ. Μαχαλλεπίδου τὰ ἐχρειασθη. Ἐὰν ἀπέθνησκεν ; ἐσκέφθη. Καὶ τότε, πρᾶγμα ἀπίστευτον, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ βρέξῃ ἕνα μανδύλι καὶ νὰ τρίψῃ δι' αὐτοῦ τὸ μέτωπον τῆς κόρης, ἡ ὁποία ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, φλεγόμενη ἀπὸ πυρετόν. Ἡ κ. Μαχαλλεπίδου τὴν ἀφήκε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν τρώγλην της καὶ νὰ ἐξαπλωθῆ ἀναίσθητος εἰς τὸ ἀχυρὸστρωμὰ της, μετὰ τὴν φέταν τοῦ ψωμίου εἰς τὴν χεῖρα, ἄθικτον. «Νὰ παρ' ἡ ὀργή. Πάντα ἄτυχη εἶμαι, ἐσκέπτετο ἡ κ. Μαχαλλεπίδου. Τορὰ ποῦ ἄρχισεν ἔτσι ὠραῖον «ζόμπλιν» ἀλατζιᾶν, ποῦ θὰ ἐκαλοπουλιέτο, αὐτὴ ἡ βρωμοτεμπέλα ἀρρώστησεν...» καὶ τῆς ἤρχετο νὰ πνίξῃ τὴν μικρὰν κόρην ἀπὸ τὸ κακό της διότι παρήρχοντο αἱ ὠραι ἐν ἀργία.

▲

Ὅταν ὁ στρατοκόπος Γεωρκῆς ἔφθασεν εἰς τὸ χωριὸν ἔσπευσε νὰ εὔρῃ τὴν Δεσποينوῦν καὶ νὰ τῆς διηγηθῆ τὰ κατὰ τὴν κόρην της. Αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐδυσκολεύθη νὰ πιστευσῇ ὅσα τῆς ἔλεγε καὶ μάλιστα ὁ Χατζησάββας ἤθελε νὰ δειρῇ τὸν καλὸν στρατοκόπον διὰ τὰς κατὰ τοῦ ζεύγους Μαχαλλεπίδου ἐκφράσεις του. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐκοινολογήθη εἰς τὸ χωριὸν καὶ ἡ γειτόνισσα τὸ ἐσχολιάζον δυσμενῶς διὰ τὴν Δεσποينوῦν. «Στραβάρα μου, κόρη μου, εἶδες κάμὸν τὸν ἄντραν ; γιὰ τὸ χαττήριν του ἔν κηάρει νὰ πᾶ νὰ δῆ τὸ παῖν της πωννὰ πεθάνη μεσ' ὅτ' ἔξενά σέρκα». Καὶ ἡ Δεσποينوῦ ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν Χατζησάββαν ἀνὰ πᾶν νὰ δούν ἂν ἔν ἀλήθεια».

Καὶ ἔτσι τὴν ἐπομένην Πέμπτην, εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον τῆς Χώρας καὶ τὴν ἐπαύριον, εἰσέρχοντο αἰφνδῶς εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Μαχαλλεπίδου. Οὗτος ἀντελήφθη ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ δὲν τὸ ἔχασε διόλου.

— «Ἄ, καλῶς τους. Ὅσον κ' ἐγύρευκα κανέναν νὰ σᾶς μνηστῶ στο χωρὸν σας. Ἡ Ἐλεγκοῦν ἐν ἄρρωστη ἔρχονται δύο γιατροὶ καὶ τὴν βλέπουν. Ἐχει τυφὸν καὶ παραμιλᾷ τόρὰ δέκα μέρες. Ὅλο λέει πῶς τὴν δέρνουν, πῶς τὴν σκοτώνουν καὶ ἄλλα πολλά. Οἱ γιατροὶ λέγουν πῶς ἐν τῆς ἀρρώστειας της καὶ θὰ τῆς περάσῃ. Πρὶν νὰ πῆσῃ ὅτ' ὁ κρεβάτι ἐπιαννε τὸν κόσμον εἰς τοὺς δρόμους καὶ μᾶς ἐκατηγοροῦσε πῶς τὴν τυρannoῦμε. Ὅταν ἐκαταλάβαμε πῶς εἶνε ἄρρωστη ἐφέραμε δύο γιατροὺς καὶ ἡ γυναῖκα μου τὴν περιποιεῖται ὡς ἄν παιδί της.»

Οἱ χωρικοὶ ἐκυττάζοντο ἐκπληκτοὶ ὁ Χατζησάββας ἐθριάμβευε. «Εἶδες ἐκεῖ ; ἐκεῖνος ὁ βλάκας ὁ Γεωρκῆς νὰ μὴν καταλάβῃ τὰ παραμυθία τῆς κόρης ; Τί, δὲν ἤξευρεν αὐτὸς τί πονόφυχος ποῦ ἤτο ὁ κ. Μαχαλλεπίδης ;»

Ἡ χωρική ὁμως κάτι ἐψιθύρισε. « Ἀφοῦ ἤλθαμε, πᾶμε νὰ τὴν δοῦμεν... » Καὶ ὁ κ. Μαχαλλεπίδης ἐφάνη προθυμότετος. « Εὐχαρίστως· μὰ νὰ στείλωμεν νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν γιατρόν, μήπως θὰ τὴν βλάβῃ νὰ σᾶς δῆ ἄρπα... » Καὶ καλέσας ἓνα ἄεργον τῆς ἀγορᾶς, ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις εἰς ἓνα κομμάτι χαρτί καὶ τὸν ἔστειλε κάπου. « Τώρα θὰ πάῃ στὸν γιατρόν καὶ θᾶλλῃ νὰ μᾶς φέρῃ ἀπάντησιν ». Εἶπε, καὶ προσεποιήθη ὅτι ἔχει δουλειάν. Ὁ Χατζησάββας ἦτο ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν προσηγορικότητα καὶ τὴν τρυφερότητα τοῦ κ. Μαχαλλεπίδου· ἀλλ' ἡ χωρική ἦτο δύσπιστος καὶ φιλόποτος καὶ προσέτι μητέρα...

Παρήλθε σχεδὸν ἡμίσεια ὥρα ἕως ὅτου φανῆ ὁ ἄεργος ἐκεῖνος. Τέλος ἐπανῆλθε καὶ ἐνεχειρήσεν εἰς τὸν κ. Μαχαλλεπίδην ἐν ἄλλο τεμάχιον χάρτου. Οὗτος τὸ ἀνέγνωσε καὶ στραφείς εἶπε πρὸς τοὺς χωρικούς : « ὁ γιατρός λέει νὰ τὴν δῆτε μὰ νὰ μὴν τῆς μιλήσετε » καὶ διέταξε τὸν ἄεργον νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς χωρικούς εἰς τὸ σπίτι.

Εἰς τὸν δρόμον, ἡ Δεσποινὴ ἐσκέπτετο. Καὶ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών της ἦτο ὅτι ἔκαμεν ἄσχημα νὰ χωρισθῇ τὸ παιδί της χάριν τοῦ Χατζησάββα καὶ ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ μαζί της τὴν κόρην, πάσῃ θυσίᾳ. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ σπίτι, μαγικὴ μεταβολὴ εἶχε συντελεσθῆ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ θεατρικῆς σκηνογραφίας. Ἡ Ἐλεγκοῦ ἔκειτο ἰσχνὴ καὶ πυρέσσουσα ἐπὶ ἐνὸς σοφᾶ προχείρω μετασκευασθέντος εἰς κλινῆν, μὲ καθαρὰ σινδόνια καὶ παρ' αὐτὴν ἐκάθητο ἡ κ. Μαχαλλεπίδου μὲ προσπεποιημένον ὕψος τεθλιμμένης μητρός. Φιάλαι τινες, δῆθεν ἰατρικῶν καὶ ἐν κοιλίᾳ ἔκειντο ἐπὶ τραπέζης πλησίον. Ἡ κ. Μαχαλλεπίδου προσεποιήθη ἔκπληξιν ὅταν τοὺς εἶδεν. « Καλῶς ὤρισαν, πῶς τὸ ἔμαθον, κτλ. ». Τὸ ἐξησκημένον ὄμμα τῆς χωρικῆς ἀνεκάλυψε, μόλις ἡ κ. Μαχαλλεπίδου τοὺς εἰσήγαγεν ἀκροποδητεῖ εἰς τὸν θάλαμον, ὅτι αἱ πτυχαὶ τῶν σινδόνων τοῦ σοφᾶ ἦσαν πολὺ νωπαὶ καὶ ὅτι ἡ κόρη δὲν ἔκειτο ἐπ' αὐτῶν παρὰ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν. Καὶ παρὰ τὰς συστάσεις τῆς κ. Μαχαλλεπίδου ἐπλησίασε τὴν κόρην καὶ τῆς ἐφώναξε δακρύουσα—Κόρη Ἐλεγκοῦ... Ἦνοιζεν ἡ μικρὰ κόρη τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μία κραυγὴ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος της.— Μάνα μου... καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Ἡ κ. Μαχαλλεπίδου ἐκραύαζεν ὅτι ὁ γιατρός ἀπηγόρευσε .. κτλ. καὶ ἠθέλησε νὰ τὰς χωρίσῃ, ἀλλ' ἡ ρωμαλέα χωρική τὴν ἀπώθησε τραχέως—Φύε πομπρός μου τζυρά, γιατί τριχομαλλίζω σε. Μεθ' ὃ ἐξαγαγοῦσα τὸ σινδόνι (χράμι) ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο τυλιγμένη, περιέβαλε δι' αὐτοῦ τὴν μικρὰν κόρην καὶ λαβοῦσα αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην της διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἡ κ. Μαχαλλεπίδου ἐτοποθετήθη ἔμπροσθεν τῆς θύρας κραυγάζουσα—« κλέφτες... βοήθεια » καὶ ἠθέλησε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν μικρὰν κόρην ἡ ὁποία ἐψιθύριζε περίτρομος.—Γλύτωσ' με μάνα μου ποῦ τὰ σέρκα της.

Ἡ χωρική ἐξηγριώθη ὡς τίγρις. Κρατοῦσα τὴν κόρην εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἤρπασε μὲ τὴν ἀριστεράν της χεῖρα τὸν « ἀκότσον » τῆς κ. Μαχαλλεπίδου καὶ τὴν περιέστρεψε τόσον βιακίως ὥστε, ἂν δὲν ἔσπευδεν ὁ Χατζησάβ-

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Ἀθιοὶ ποῦ πρῶτα τὸν Τυρταῖον
Χαλὸς πῶς ἦταν τὸν ρεζίλεψαν
Τώρα τὸν Ὄνον τὸν Κυπραῖον
Ἄν καὶ χαλὸν ὁμως . . . τὸν ζήλεψαν !

I. ΠΕΡΔΙΟΣ

βας εἰς βοήθειάν της, κακὰ τὴν εἶχεν. Ἡ χωρική ἐξήλθεν εἰς τὸν δρόμον φέρουσα μαζί μὲ τὴν κόρην της καὶ μίκρον ἀφούτσαν» μαλιὰ τῆς κυρίας της.

Ε'

Ὅταν μετὰ μίαν ὥραν, διηυθύνοντο πρὸς τὸ χωρίον καὶ ἡ μικρὰ κόρη ἀναλαβοῦσα πῶς μὲ ὀλίγην τροφὴν διηγείτο τὰ μαρτύριά της, ἡ Δεσποινὴ συνώψισε τὰς σκέψεις της εἰς ὀλίγας λέξεις μὲ τὰς ὁποίας ἀπεστόμωσε τὸν Χατζησάββαν ποῦ κάτι ἐψιθύριζε διὰ τὸν Μαχαλλεπίδην. « Ὅπ' ἀκούεις μὴ ἄλλον τρύον, ἔπαιρνε μίτσην καλάθιν. » Καὶ βραδύτερον « ὅποιος θέλει σκλάβους ἄ; γοράση.

Δυστυχῶς αἱ σκέψεις δὲν ὠφέλησαν εἰς τίποτε. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφιξίν των εἰς τὸ χωρίον, ἡ Ἐλεγκοῦ ἡ βρασανισμένη σκλάβη, ἀπέθανε.

Τέλος

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ μεγαλύτερος πολὺγλωττος τοῦ κόσμου εἶνε εἰς Ἴταλὸς ὁ ὁποῖος ζῆ μερικοῦς εἰς τὴν Γενουήν : ὁ καθηγητὴς Φραγκῆσκος Maguasco, ὁ ὁποῖος γνωρίζει 52 γλώσσας καὶ ἀντιλαμβάνηται καὶ νὰ ὀμιλῇ κατὸν τεσσαρακονιαετοῦς μελέτης. Ἐγραψε μερικὰς γραμματικὰς καὶ διαλόγους πρὸς χορῶν τῶν ταξειδιωτῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, Ἰαπωνικὴν, Κινεζικὴν, Τουρκικὴν, Ἀραβικὴν, Μαλαιαν, Ἰνδικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν ἐκτὸς τῶν κυριωτέρων Ἑσρωπαϊκῶν καὶ μιᾶς τῶν Ἑσπεράντο.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΧΕΙΜΩΝΙΔΟΥ

Πιλοποιός

Ἐπὶ ἑπταετίαν ἀσκηθεῖτα εἰς τὰ ἄριστα πιλοποιεῖα τῆς Σμύρνης καὶ ἐπὶ τριετίαν διευθύνουσα ἐπ' ὀνόματι της ἐν Χίῳ τὸ ἄριστον τῆς νήσου ταύτης κατάστημα γυναικείων πλῶν, κεκτημένη πείραν τῆς τέχνης της καὶ γούστο μοναδικόν, ἐργατέστη ἤδη ἐν τῇ πόλει μας καὶ δέχεται παραγγελίας, ὑποσχομένη νὰ ἐκπλήξῃ τὰς πελάτιδάς της διὰ τῆς τέχνης της. Κατοικεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Μοδίστας Δίδος Μαρίτσας Πετράκη, ὀπισθεν τοῦ Κοινοβίου τῶν Καλογραϊῶν.

Δοκιμάσατε.

RENE DELAPOSTOL

Η ΕΝ ΚΥΠΡΩ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

(Συνέχεια)

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ

Τὸ ἔργον τῶν διδασκάλων, λέγει ὁ εὐγενὴς Γαλάτης, ἐν Κύπρῳ εἶνε ποικίλον· φρονεῖ δὲ ὅτι οὗτοι δὲν εἶνε καλῶς εἰς αὐτὸ προπαρασκευασμένοι· διότι, κατὰ τὴν γνώμην του, «δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζη τις νὰ προσφέρῃ γενικὴν τινα παιδευσιν εἰς τοὺς παῖδας, ἀλλὰ πρέπει εἶνε νὰ γνωρίζη νὰ τοὺς ἐκπαιδεύσῃ καὶ νὰ τοὺς καθιστᾷ ἀνθρώπους...Ναὶ ἀνθρώπους, καὶ οὐχὶ ἀσυνειδήτους μηχανὰς γεμάτας ἀνθράκων οὐτοπιῶν, οἵτινες βαδίζουσι χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν ἄλλο τι παρὰ τὴν Κύπρον καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ θεωρίας προστύχους δημοκόπου τινὸς ἐφημεριδογράφου, ὅστις ζῆ δαπάνη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ». «Πρέπει (ὁ διδάσκαλος) νὰ μορφώσῃ ἀνθρώπους εὐσυνειδήτους, μὲ φύσιν ὀρθὴν καὶ σταθερὰν, ἱκανοὺς νὰ γνωρίζωσι τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματά των, ἄνευ φανατισμοῦ, νὰ μορφώσῃ ἀνθρώπους καὶ οὐχὶ **πρόδατα**, τὰ ὁποῖα ἐπιδέξιός τις ρήτωρ δύναται νὰ τὰ δόγηῃ διὰ τῶν κεράτων (παρομοίωσις ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βίου φαίνεται) νὰ μορφώσῃ ἀνθρώπους καὶ οὐχὶ ὑπηρέτας πεπαλαιωμένων ἰδεῶν, αἵτινες φέρουσι τὰς χώρας εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἀφάνειαν (obscurritisme).»

Ὁ εὐγενὴς Γαλάτης ἐνταῦθα κλαίει, καὶ ἀπολοφυρόμενος διὰ τὴν ἐν Κύπρῳ ἀποτυχιάν πρὸς προσηλυτισμὸν, ὁμολογεῖ ἀκουσίως τὰ ἔκτακτα προτερήματα καὶ τὰς ἐπιζήλους τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ ἀρετάς. Ἐν ταῖς ἐκφραζομέναις ἀληθείαις περὶ τοῦ ὁποῖος τις πρέπει νὰ ᾗ ὁ διδάσκαλος, ἐνυπάρχουσι πικρὰ τοῦ διδασκάλου τῆς μητρικῆς γλώσσης του παράπονα κατὰ τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων, διότι δὲν ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τε καὶ ἐκείνων οἵτινες τὸν προσεκάλεσαν. Πρέπει λέγει οἱ διδάσκαλοι «νὰ μορφώσωσι ἀνθρώπους καὶ οὐχὶ ἀσυνειδήτους μηχανὰς γεμάτας ἀνθράκων οὐτοπιῶν, οἵτινες βαδίζουσι χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν ἄλλο παρὰ τὴν Κύπρον καὶ τὴν Ἑλλάδα»...Καὶ λοιπὸν κατώρθωσαν οἱ διδάσκαλοι τῆς Κύπρου νὰ παρουσιάσωσι τοὺς Ἑλληνοπαῖδας τῆς Κύπρου πρὸ τῶν ὁμιλιῶν τῶν ξένων, τοιοῦτους, ὅπως τοὺς περιγράφει ὁ πρῶν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς ἐν τῷ Παγκυπρίῳ; Τότε, εὐγε εἰς τοὺς τοιοῦτους διδασκάλους. Ναὶ, εὐγενὴ Γάλλε· θέλομεν τοὺς Ἑλληνοπαῖδας εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν νὰ ἔχωσι

μόνον τὴν Ἑλλάδα· δεχόμεθα δὲ μετ' εὐχαριστήσεως τὴν κατηγορίαν ταύτην καὶ ὡς τὸν μέγιστον τῶν ἐπαίνων αὐτὴν θεωροῦντες, θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ διατηρήσωμεν τὸ ἐλάττωμα ἡμῶν τοῦτο. Μάθετε ὁμως, εὐγενέστατε κύριε, ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐκπαιδεύονται καὶ δὲν μορφοῦνται ἀνθρώποι συρόμενοι ἀπὸ τῶν κεράτων! Ἡ τοιαύτη ἐκφρασίς εἶνε ὅλως ξένη εἰς τοὺς Ἑλληνας· εἶνε, ὡς εἶπον, παρομοίωσις ληφθεῖσα ἐκ τῶν ἰδίων πραγμάτων, οὐδὲν ἄλλο ἐμφαίνουσα ἢ τὴν χυδαιότητα τοῦ γράψαντος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, μετὰ πολυχρόνιον σκληρὰν δουλείαν, δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τὴν τελειότητα ἐκείνην τοῦ χαρακτῆρος, ἣτις ἀρμόζει εἰς λαοὺς ἔχοντας εἰσοδοσὸν παρελθόν καὶ προγόνους τελείου ἠθικοῦ χαρακτῆρος, ἀλλ' οὐδόλως ὑπολείπεται ἄλλων πολὺ πρὸ αὐτοῦ προηγμένων εἰς τὸν πολιτισμὸν. Ἀγαπῶμεν τὸν γαλλικὸν λαὸν καὶ οὐδέποτε καταδεχόμεθα νὰ ὑβρίσωμεν αὐτόν. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὡς πρὸς τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν, ὁ Ἑλλην. λαὸς εἶνε πολὺ ἀνώτερος αὐτοῦ. Δὲν γνωρίζομεν τί ἐννοεῖ λέγων ὁ εὐγενὴς καθηγητὴς «πεπαλαιωμένας ἰδέας». Ἄν ὁμως ἐννοῆ τοὺς πόθους τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν, ἃς μάθη καλῶς, ὅτι οὐδεὶς θὰ μᾶς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοιοῦτων ἰδεῶν, διότι αὐταὶ εἶνε ἡ ζωὴ, αὐταὶ εἶνε ἡ τροφή, αὐταὶ ἡ ἡδονὴ τοῦ βίου παντὸς Ἑλληνος. Εἰμεθα δὲ μετ' εὐχαριστήσεως ὑπηρέται τοιοῦτων ἰδεῶν καὶ μόνον ἢ πραγμάτων αὐτῶν δύναται νὰ ἀναπαύσῃ τὴν συνείδησίν μας καὶ νὰ σηκώσῃ τὸ βᾶρος, ὅπερ ἕκαστος Ἑλληνα φέρει ἐν ἐκυτῷ. Ἀλλὰ τοιαῦτα ἰδεώδη καὶ τοιοῦτους εὐγενεῖς πόθους ἔχουσι πάντες οἱ ὑπόδουλοι λαοί, οἵτινες ἔχουσι συναίσθησιν τῆς ἐθνικῆς τῶν ἐνότῃτος, τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς. Ἐν Ἀλσατία καὶ Λωραίνῃ, ἃς οἱ Γάλλοι θεωροῦσιν ὡς ἀρπαγείσας ὑπὸ τῶν «γουρουνιῶν», κατ' αὐτοὺς, Γερμανῶν καὶ εἰς ἃς εἶνε ἀπηγορευμένον διὰ νόμου εἰς Γαλλοπαῖδες νὰ ὁμιλῶσι τὴν μητρικὴν τῶν γλώσσαν ἐν τοῖς δημοτικῶς σχολείοις, οὗτοι φέρουσιν εἰς τὸ στήθος τῶν ἑκαστος τὴν γαλλικὴν σημαίαν, ἵνα θερμαίνουσα τὰ στήθη των, διατηρῆ πάντοτε ἀκμαῖον τὸ πρὸς τὴν πατρίδα των αἰσθημα καὶ ἄσβεστον τὴν δίψαν τῆς ἀπελευθερώσεώς των. Ἀπερίγραπτος δὲ ἦτο ἡ συγκίνησις σύμπαντος τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, ὅτε γαλλόπαις τις, κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεως, ὁμιλοῦντος τοῦ «γουρουνοειδοῦς» διδασκάλου του Γερμανοῦ περὶ πατρίδος, βλέπων εἰς τὸ στήθος του καὶ ἀνακαλυφθεὶς, δὲν παρέδωκε τὴν σημαίαν εἰς τὸν αἰτήσαντα αὐτὴν διδάσκαλόν του.

(ἀκολουθεῖ)

X. Μαραθεύτης.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ

(Συνέχεια)

Τὸ τρίτον συστατικὸν τοῦ αἵματος, ὁ ὄρος δὲν εἶνε ὀλιγώτερον σπουδαῖον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας μας καὶ αἱ ιδιότητές του δὲν εἶνε ποσῶς ὀλιγώτερον ἀξιοθαύμαστοι ἀπὸ τὰς τῶν δύο ἄλλων συστατικῶν.

Εἶδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὰ λευκὰ αἰμοσφαίρια ἐνεργοῦσι πρὸς προφύλαξιν τοῦ σώματος ἡμῶν, ἀπὸ τὰς διαφόρους μεταδοτικὰς ἢ κολλητικὰς ἀσθενείας. Ὑπάρχουσιν ὁμῶς καὶ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐξηγουῦνται μὲ μόνην τὴν ἐνέργειαν τῶν φαγοκυττάρων. Ἀ. χ. ἄτομά τινα, παθόντά ἅπαξ μίαν ἀσθένειαν, προσκτῶνται ἄνοσίαν ὡς πρὸς τὴν ἀσθένειαν ταύτην. Ὁ ὄργανισμὸς τῶν δηλαδὴ, ἀποκτᾷ τὴν ιδιότητα νὰ ἀνθίσταται εἰς τὴν ἀσθένειαν ταύτην, ὅσον καὶ ἂν ἐκτεθῆ εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν βακτηριδίων τὰ ὁποῖα προκαλοῦσι τὴν ἀσθένειαν. Τότε λέγομεν ὅτι τὸ ἄτομον ἐκεῖνο «μπολιάζεται» πρὸς τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην. Τοῦτο συμβαίνει λ. ὁ χ. εἰς τοὺς παθόντας ἐκ μηνιγγίτιδος, τυφοειδοῦς πυρετοῦ, εὐλογίας κ. τ. λ.

Ἐπίσης ὁ ὄργανισμὸς ἀποκτᾷ εἰδικὴν ἀντίστασιν κατὰ τινῶν ἀσθενειῶν, ὅταν τεχνητῶς ἐμβολιασθῆ κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τούτων. Οὕτω, δυνατόν νὰ μὴ ἐπαθῆ τις, εὐλογίαν, ἀλλὰ νὰ καταστῆ ἄνοσος ὡς πρὸς αὐτὴν ἐπὶ μακρὰ ἔτη, ἐὰν καταλήλως ἐμβολιασθῆ. Τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται τώρα διὰ πολλὰς ἀσθενείας.

Ἐὰν ἡ ἀνοσία ὠφείλετο εἰς τὰ φαγοκύτταρα, ἔπρεπεν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀνόσου ἀτόμου, νὰ αὐξηθῆ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν καταπληκτικῶς ἢ νὰ αὐξηθῆ ἡ καταβροχθιστικὴ, οὕτως εἰπεῖν, ἐνέργεια αὐτῶν ἐπὶ τῶν μικροβίων. Τὸ πρῶτον, ἀποδεικνύεται διὰ τοῦ μικροσκοπίου ὅτι δὲν συμβαίνει. Ἐὰν δὲ συνέβαινε τὸ δεύτερον, ἔπρεπεν ὁ ὄργανισμὸς νὰ καθίσταται ἄνοσος διὰ πᾶσαν ἀσθένειαν. Ἐπίσης, παρετηρήθη ὅτι ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια δὲν μεταβάλλονται. Ἄρα πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ μετατροπὴ ἐπέρχεται εἰς τὸν ὄρον. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὄγκος τοῦ ὄρου, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ὄγκον τῶν φαγοκυττάρων τοῦ σώματος εἶνε ἀπείρως μεγαλῆτερος, ἔπεται ὅτι ἡ παραμικρὰ μεταβολὴ τοῦ ὄρου δύναται νὰ ἔχη ἀποτελέσματα πολὺ μεγαλύτερα καὶ ἰσχυρότερα ὡς πρὸς τὴν ἀντίστασιν τοῦ ὄργανισμοῦ κατὰ τῶν νόσων ἢ οἰαδήποτε μεταβολὴ τῶν φαγοκυττάρων. Καὶ εἶνε ὄντως ἡ μικρὰ μεταβολὴ τοῦ ὄρου, ἡ ἐπερχομένη διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ, ἣτις καθιστᾷ τόσον σωστικὸν τὸν ἐμβολιασμὸν καὶ οὐχὶ μεταβολὴ τις τῶν φαγοκυττάρων.

Εἰς τὸ προδεχῆς: Ὁ ὀψωνικὸς δυντελεσθῆς. Τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια καὶ αἱ τροπικαὶ ἀσθενείαι.—Τέλος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἀπὸ τοῦ κόσμου τὸν ἄιαχο θόρουβο, ἀπὸ τῆς λάσπης καὶ τῆς ἀρώσιος τῆς ζωῆς, καὶ ἀπὸ ἄλλα λυπηρὰ καὶ σπαρκακίκα, εἶχα πάρεϊ μία λύπη στὴ ψυχὴ μου πολὺ πικρὴ.

Ὅταν ὁμῶς εἶδα προχθὲς τὰ πρῶτα χελιδόνια, ποῦ ἔγερναν κατὰ τοὺς κήμους μας, ἔνοιωσα κάποια λαχάρου χαρῆς στὴ ψυχὴ μου, κάποια δύναμη, ποῦ ἀκόμη μὲ τρέφει μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς τοῦ βουνοῦ, τῶν κάμπων καὶ τῶν λουλουδιῶν.

Καὶ ἐκίνησα ἔξω σινοὺς κάμπους, ποῦ στὴν πράσινη καὶ λουλουδισμένη θέα τους, στὴ θέα τῶν γύρω σὰν χερροιασμένων εἰς χορὸν, χιονισμένων βουνῶν καὶ λόφων, στὴ θέα κάτω τῆς γαλανῆς καὶ ἡσυχῆς θάλασσας, ἀνάσασα, κ' ἢ κλεισμένη καρδιά μου ἄνοιξε στὴ ζωῆ.

Ὅλη αὐτιά, καὶ ὅλη προσοχὴ, ἄκρυγα τὴν ἁρμονικὴ συναυλία, ποῦ εἶχαν τοιτισμένα τὰ πουλιὰ, ἢ αἄρτες, ὁ φλοῖστος τοῦ πέρα στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου κυλῶντας ποταμοῦ, τᾶνθια κ' ἢ τριανταφυλιές, ποῦ πυκνὰ, πυκνὰ ἐδρίσκονταν φτωγμένα σὲ μιὰ ψιλλὴ μεριά τοῦ κάμπου γύρω καὶ ἓνα δειρὸ παλαιὸ, μὰ φουντωτὸ καὶ σκιερὸ ἀκόμη κ' ἄλλα πάλι ἄνθια καὶ τριανταφυλιές μακρὰ μωσχοβολοῦσαν σιὲς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ φτωγμένα.

Ἀκούμψα σιὸν δένδρον τούτου τῆς παλαιᾶς ἐλοχῆς τὸν κορμὸ, ποῦ κάπου κάπου ἦτανε τρύπιος ἀπὸ τὰ ἄσπλαχνα χιτυπήματα τοῦ χρόνου ἢ ἀπὸ τὴν δίκελλα τοῦ ἀχάριστου ξυλοκόπου.

Καὶ ἄκουγα, ἄκουγα μὲ μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα τὴ γλυκὴ καὶ ἁρμονικὴν ἐκείνη συναυλία.

Μ' ἀλοίμονο! κ' ἐδῶ θόρουβος ἄιαχος καὶ λάσπης καὶ ἀρώσιος καὶ θάνατοι μ' ἐπερίμεναν.

Καὶ βλέπω τρέχοντας τὰ πουλιὰ, σὰν νὰ εἶχαν πάθει ἔξαφνα ἀπὸ μανία, καὶ ἓνα ἐσπρωχνε κ' ἐδάγκωνε τὸ ἄλλο γιὰ νὰ βροῦν θέση στὰ φυλλώματα τοῦ γέρικου δέντρου καὶ ἀκούω τώρα πῶς τὸ κελάδημά τους τὸ γλυκόλαλο ἦτανε κανγαῖς δυνατός.

Καὶ ἀκούω ἀκόμη, ποῦ τώρα τὰ νανοοῖσματα τῆς αἴρας ἔγειναν κλάματα, καὶ φεύγοντας καὶ αὐτὴ ἐσυγκλίσσε τοὺς κάμπους καὶ τὰ δέντρα.

Κι' ἐκεῖ, ποῦ ὁ χρυσοφόρος καὶ αἰώνιος ζευγηλάτης τοῦ ὄρου ὄργωνε τὴν οὐράνια σφαιρὰ του καὶ σιραφιερὸς καὶ ροδαλὸς ἔροχτιεν ἀκτίνες γιὰ σπῆρο εἰς τὴν ἀγαπημένη του γῆ, σιγὰ, σκοτίσθηκε κ' αὐτὸς ἀπὸ γέφη, ποῦ μαζεμένα, σὰν μακρινὸς στρατὸς, ὀλοένα ξεφύτρωναν ἀπὸ τὸν χιονισμένο Ὀλυμπό μας καὶ ἄλλοναν καὶ ἔβγαζαν ἀστραπόβροντα δεξιᾷ, ἀριστερᾷ σὰν λόγχες πυρούμενες, καὶ θυμωμένα, ἔπειτα ξέσπασαν εἰς βροχὴ, βροχὴ, ποῦ κατεπλημμύρισε τοὺς κάμπους καὶ κουβάλησε χῶματα, πέτρες, ξύλα, λάσπης, τόσα, ποῦ θύλωσαν κ' ἀγρίεψαν μὲ μιὰ τὸν ποταμὸ, καὶ τὴν θάλασσα, καὶ ξεροῖζωσαν τῆς τριανταφυλιές κ' ἐπνίξαν τᾶνθια καὶ τὰ σπαρτὰ ἐκεῖ σιὲς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ποῦ ἦσαν φτωγμένα καὶ ἄλλα· πάτε ἄνθια· παρὰ πέρα βούλιαξαν κ' ἄλλα γυρμένα στὴ γῆ καὶ μαδισμένα ξεφνωθοῦσαν. Μόνον ποῦ γλύτωσαν ἀπὸ τὴν μάνια αὐτὴ ἢ φουντωμένες τριανταφυλλοῦλες καὶ τᾶλλα ἄνθια ποῦ ἦσαν φτωγμένα παρὰμερὰ καὶ μακρὰ τοῦ ποταμοῦ, γύρω στὴ σκιά τοῦ γέρικου δέντρου ποῦ ξέγνοιαστα αὐτὰ καὶ πεῖδ δροσερὰ μέσα σὲ τόση χαλασιὰ, λυγίζοντας μωσχοβολοῦσαν μιὰ χαρὰ.

Ἀχ! πῶς τὰ πόνεσα τὰ χαμένα ἐκεῖνα τὰ ρόδα καὶ

τάνθια. Πῶς ἐπόνεσα τὴν μάνα τους, τὴν τυφλὴν τὴν ἄφυχη μάνα τους τὴ γῆ, ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοιες χαλασιές ὅλα τὰ ἀνθιά της καὶ ὅλα τὰ σπαριά της, ὅλες τὲς τριανταφυλιές καὶ ὅλα τὰ γήινα ἐκεῖνα ἀστράκια της τὸ μυρισμένα καὶ γελαστά, τὸς ναρκίσοις, τὲς ἀνεμῶνες, τὰ μὴ μὲ λησιμόνει κι' ὅλα τὰ ἄλλα καὶ μνήμα πένθιμο καὶ κατὰσχισμένο ἔγεινε ἐκεῖ κοντὰ στὸν ποταμὸ καὶ στὴν θάλασσα, ὁ γελαστός καὶ ὀλόχαρος πρὸς ὀλίγον κάμπος.

Περισσότερο ὅμως ἀπὸ ὅλα, λυπήθηκα τὲς τριανταφυλιές μὲ τὰ τριαντάφυλλά τους, γιατί καὶ αὐτὲς εἶνε σὰν μανάδες μὲ παιδιὰ στὸν κόρφο τους μικρὰ, τὰ μπουμπουκία τους καὶ μὲ κοπελιές παρθένες τὰ τριαντάφυλλά τους. Τὲς λυπήθηκα τὲς καυμένες, ποῦ ἄποχα ἐφύτρωσαν ἀραδιαστές, ἐκεῖ, στὲς ὄχθες τοῦ μανιασμένου τώρα ποταμοῦ, ὅπου ἀπατημέναι ἀπὸ τὰ γελαστά ἄλλοτε καὶ ἐλκυστικά γαλάζια νερά του εἶχαν παρασυρθῆ κι' ἐκλιναν καὶ καθρεφίζονταν στὰ νερά του κι' ἀκουγαν τὸ τραγοῦδι του κι' ἐλιγόνονταν ποῦ εὐχαρίστηση, ὁ ὁποῖος ὅμως ἄμναλος κι' αὐτὸς τὰς παρέσυρε.

Καὶ πάνε. ἄχ! καὶ τὰ φυλάμενα μπουμπουκία τους, καὶ αὐτὰ σκόρπια γείνηκαν κι' ἀγνώριστα στὴ λάσπη τοῦ ποταμοῦ τὰ δροσερὰ καὶ μυρισμένα τριαντάφυλλα ποῦ ὅσο ξάνοιγαν στὸ φῶς τὰ ὠραϊώτατα πέταλά τους!.....

Αὐτὰ συλλογιζόμενον λυπημένη κατάκαρδα καὶ ἀκουμπημένη ἀκόμη στὸν τρύλιο καὶ κομρὸ κομρὸ τοῦ παλαιοῦ καὶ γέρικου δένδρου, τὸ ἔβλεπα, μ' ἐγνωμοσύνη πολλή στὴ ψυχῇ, ποῦ ἐγλύτωσε ἀπὸ αὐτὴ τὴ χαλασιά τόσα τρυφερὰ ἀνθία καὶ τόσες πολὺκλωνες τριανταφυλιές, ποῦ φύτρωσαν μὲ τόση φρόνησι καὶ προσοχὴ μακρὰ τοῦ ἄσιτου καὶ ψεύτη ποταμοῦ, σιμὰ στὴ σκιά τοῦ γέρικου παλαιοῦ δένδρου, σὲ χῶμα στερεὸ καὶ ἀκλόνητο.

Καὶ ἐσυλλογίστηκα ἀκόμη μ' ἐγνωμοσύνη καὶ εἶπα.

«Καλὴ μάνα! "Ω! ἐσὺ, ποῦ μᾶς γεννᾷς στὸν κόσμον αὐτὸ μωρὰ πλάσματα, καὶ μέσα στὴ ζεστὴ ἀγκάλια σου, καὶ μὲ τὰ πιότιμα λεπτὰ φιλιὰ σου, μὲ τὸ αἷμά σου τὸ γάλα σου, μὲ τὴ θεία λαλιά σου καὶ θωριά σου, ποῦ σοῦ τὰ δάνεισεν ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μᾶς σκέπῃς σὰν μᾶς ἔστειλεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ, ποῦ ἄγρυπνη σὰν Ἐκεῖνος μᾶς φυλάγεις, γιὰ νὰ μᾶς στήσῃς στὴ ζωὴ μὲ τοῦ καὶ σκέπῃ καὶ ἐυγενικὰ αἰσθημάτων, κορόνα τοῦ κόσμου τούτου, ἐσὺ μάνα, δὲν ἔχεις τίτοιες λολάδες, ποῦ ἔχει ἡ γῆ ἢ ἄφυχη, τῶν λουλουδιῶν ἢ μάνα.

Ἐσὺ, γλυκεῖα μάνα! ὅταν σοβαρεύσαι ἢ θυμώνης στὲς τρέλες τῆς μικρῆς ηλικίας, γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν σου, φαίνεσαι κακῇ.

Ἐσὺ τάνθια σου, ὦ ἀγιωτάτη μάνα, τὰ παιδάκια σου, τὰ κρύβεις πάντα καὶ τὰσφαλίζεις στὸν κόρφο σου, κάτω ἀπὸ τὴν σκιά σου, μακρὰ ἀπὸ τὲς κοκίες καὶ τὲς ἀταξίες τοῦ κόσμου, ποῦ πρόωρα μποροῦν, ἂν δὲν τὰ φυλάγῃς τόσο καλὰ, νὰ σοῦ τὰ θερίσουν, νὰ σοῦ τὰ καταλαστώσουν, νὰ σοῦ τὰ πεθάνουν, πρὶν προφθάσουν νὰ μυρίσουν καὶ στολισθοῦν μὲ τὴν βασιλικὴν τοῦ ἴου σεμνότητα, μὲ τοῦ κρίνου τὴν ἀθωότητα, μὲ τοῦ ναρκίσου τὴν λεπτὴ μυρωδιά καὶ μὲ τοῦ ρόδου τὴν ἀθάνατη θωριά καὶ εὐωδία.

"Ω! Σοφὴ καὶ Τιμημένη μάνα! ἐσὺ, τριανταφυλιά τοῦ οὐρανοῦ καὶ γνωστικῆ, φυλάγεις τὰ μπουμπουκία σου, τὰ κορσιὰ σου, ἀπὸ τὰ ρέματα τῆς τρέλλας τοῦ κόσμου καὶ τὸν χείμαρρο καὶ τὴ μάγια του καὶ τὴ οὐράνια τιμὴ καὶ εὐτυχία καὶ διὰ σὲ καὶ δι' ἐκεῖνα! σὰν ἀνέγγιχτα τριαντάφυλλα, τὰ παραδίνεις στὸ νυμφίο τους.

Κι' ἂν σκορπίσῃ κι' αὐτὰ, σὰν κι' ἐσένα ἕνας ὠραῖος φυ-

σικός θάνατος, τὰ φύλλα τῶν ρόδων τῆς τιμῆς καὶ ἀρετῆς τῆς ζωῆς τους, πάλι μυρίζουν καὶ στέκει ἡ ἀρετὴ τους, ἡ εὐωδιά τους καὶ ἡ ἀγάπη τους ἡ ἱερὰ καὶ μοσχοβολᾷ εἰς γενεὰς γενεῶν.....

Σὲ λίγη ὥρα καὶ τὰ νέφη σκορπίσθησαν, ὁ ἥλιος ἀνάλαμψε, ἡ ἀρμονικὴ ἐκεῖνη συναυλία ξαναῆρχισε καὶ ἐγὼ ἀπὸ ὅσα στὴ σκιά τοῦ γέρικου καὶ παλαιοῦ δένδρου ἀπέμειναν δροσερὰ καὶ μυρισμένα ἀνθία καὶ ρόδα, ἔπλεξα ὠραῖο σιεφάρι καὶ τὸ κρέμασα ἐκεῖ ἐπάνω στὸν τρύλιο καὶ γερὸ ἀκόμη κομρὸ του, σὰν ἕνα ἱερώτατο ἀφιέρωμα στὴ σκιά του, ποῦ φυλάμενα καὶ φυσικὰ καὶ φρόνιμα στὴν ὥρα τους ἀνθισαν καὶ ἐμύρισαν στὴν πλάση τόσο ὠραῖα καὶ τρυφερὰ λουλούδια, καὶ τόσες εὐλογημένες τριανταφυλιές καὶ τριαντάφυλλα σὰν μανάδες καὶ αὐτὲς τιμημένες καὶ γνωστικὲς μὲ τὰ κορσιὰ τους, ποῦ ἔζησαν εὐωδιασμένες παντοεινὰ καὶ ἀθάνατες.

Λεμεσός, Φεβρουάριος 1911.

Κύπρος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τρία τεύχη τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὅπερ ἐκδίδεται προνοία τοῦ Παν. Μητροπολίτου Κιτίου κ. Μελετίου. Τὸ ἔργον, ὡς ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον, εἶνε καλόν, περιέχον σοβαρὰν καὶ ἀξιανάγνωστον ὕλην· θὰ ἠνυόμεθα ὅμως νὰ τὸ ἐβλέπαμεν προαγόμενον εἰς γενικὸν ἐπίσημον ὄργανον τῆς Κυπριακῆς ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἡ μὲν ἀνάγκη τοιούτου ὄργανου εἶνε πανθωμολογημένη ἢ δὲ ἴδουσις καὶ νέον περιοδικῶν θὰ ἦτο λίαν δαπανηρά.

Συνδρομὴ εἰρησία 6 σελλινια ἢ 12 φρ. ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Τοῦ ἠθικοθηρηκευτικοῦ τούτου περιοδικοῦ ἐξεδόθη ὁ β' ἀριθ. μὲ ποικίλην ὕλην.

ΔΕΛΤΙΟΝ

τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργικῆς Ἑταιρείας

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἀρίστου τούτου περιοδικοῦ, ὅπερ ἐκδίδει καὶ διασπείρει ἀνά τὴν Ἑλλάδα ἢ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργικῆ Ἑταιρείας. Τὸ τεῦχος τοῦτο εἶνε ἀφιερωμένον εἰς τὴν κηλαστροφὴν τῆς Ἀκριδος· περιέχει ὁδηγίαν, συνταγὰς, τρόπους τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐπιβλαβοῦς ἐντόμου καὶ θαυμάσιον καὶ καλλιτεχνικὸν ἀκριδολογικὸν χάρτην τῆς Ἑλλάδος.

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Τὸ τριμηνιαῖον ὄργανον τοῦ παρ' ἡμῶν Γεωργικοῦ τμήματος. Ὡς ἐκδίδεται, δὲν βλέπομεν ποίαν ὀφέλειαν παρέχει εἰς τὸν λαόν. Ἡ πρωτότυπος καὶ εἰδικῶς διὰ τὴν Κύπρον γεγραμμένη ὕλη τῆς εἶνε ἐλαχίστη. Αἱ μεταφράσεις τῆς, εἰς κομμικὴν Ἑλληνικὴν, ὡς δοκίμια μαθητῶν. Αἱ «εἰκονικαὶ τοποθεσίαι» (sic) ἄσκοπος πολυτέλεια. Φαίνεται οὖν δύναται τις νὰ ἦνε κάλλιστος Κυβερνητικὸς υπάλληλος χωρὶς νὰ δύναται νὰ διευθύνῃ καλῶς ἕν περιοδικόν. Ἐὰν συγκριθῇ ἡ Κυπριακὴ Ἐφημερίς πρὸς τὸ ἀνωτέρω Δελτίον, ἡ ἐντύπωσις περὶ αὐτῆς δὲν θὰ ἦνε κολακευτικῆ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ λαμπροῦ τούτου περιοδικοῦ τῆς Αἴδος Ε. Ζωγράφου, μὲ πλοῦτον ὕλης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐφιοιῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωσῶν μας ἐπὶ τῆς κάτωθι εἰδοποιήσεώς μας καὶ ἐπὶ τῶν ἐγκλείστων ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ ἀγγελιῶν, διὰ τὴν ὑφ' ἡμῶν ἐκδοσὴν πολιτικοῦ φύλλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐμπρός». Δὲν συνηθίζομεν νὰ κομπορρημονῶμεν οὔτε τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ διαβουκολῶμεν δι' ὑποσχέσεων. Πάντες ὅσοι παρηκολούθησαν τὸ ἔργον μας ἐν τῇ «Αὐγῇ» καὶ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν τῇ «Ἐφ. τοῦ λαοῦ» ἔχουσι περίπου γνῶσιν τοῦ τί δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἐδουλεύθημεν μελέτῃ τῶν ζητημάτων τῆς πατρίδος μας καὶ ἐν παντὶ προώπισις τῶν ἀληθινῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ, θὰ εἶνε τὸ κίριον μέλημά μας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν συνδεόμεθα οὔτε πρὸς πρόσωπα οὔτε πρὸς πράγματα τοῦ παρελθόντος, ἢ γνώμη ἢ μῶν θὰ εἶνε πάντοτε ἀπόρροια καλῆς πίστεως καὶ ἀνεξαρτήτου καὶ ἀνεπηρέαστου μελέτης αὐτῶν τούτων τῶν γεγονότων καὶ τῶν πραγμάτων. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀποβλέπομεν εἰς προσωπικὰ ὀφέλη οἷας δὴ ποτε φύσεως ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἐμπρός» ἢ γνώμη ἡμῶν θὰ ἐκφέρεται ἀπροκάλυπτος, ἀπίστος καὶ ἀπροκατάλητος περὶ παντὸς προσώπου ἢ γεγονότος. Δὲν θὰ συναγανισθῶμεν τὰς ἄλλας ἐφημερίδας τῆς νῆ-

σον οὔτε κατὰ τὸ μέγεθος οὔτε κατὰ τὴν πολιτέλειαν. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὔ. Θὰ προσπαθήσωμεν ὁμως νὰ μὴ ὑπερησώμεν οὐδεμιᾶς ἐξ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐνημερότητα τῶν εἰδήσεων καὶ τὸ ἐλίκαιρον τῆς ἀρθρογραφίας δι' ἐπιλέκτων συνεργατῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐλπίζομεν οὐ κἀλλιον τῶν ἀνωτέρω θὰ λαλήσῃ αὐτὸ τὸ ἐκδοθησόμενον φύλλον, παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅπως, ἀφοῦ παρακολούθησιν τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς τοῦ φύλλου, ἐπιστρέψωσιν αὐτὸ, ἐὰν δὲν τὸ κρίνωσιν ἄξιον τῶν συμπαιθεῶν καὶ τῆς υποστηρίξεώς των· τοὺς δὲ ἐκτιμῶντας τὸ ἔργον μας, ὅπως προσπαθήσωσιν νὰ ἐγγράψωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερους συνδρομητὰς εἰς τὰς ἀποστελλομένας ἀγγελίας ἐπισχόντες ἡμᾶς ὅπως βαίνωμεν πάντοτε «Ἐμπρός». Ἡ μικρὰ συνδρομὴ τῶν 8 σελινίων ἐτησίως (μετὰ τῆς «Αὐγῆς» 12) θὰ εὐκολύνῃ πολὺ τὴν ἐγγραφήν.

Πρὸς εὐκολίαν τῆς τε συντάξεως καὶ ἐκτυπώσεως, ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἐμπρός» ἢ «Αὐγῆ» θὰ ἐκδίδεται μὲ τὸ ἴδιον σχῆμα καὶ μέγεθος ἀλλὰ διπλῆ κατὰ μῆγα, ἀντὶ κατὰ δεκαπενθήμερον. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Αὐγῆς» οὐδὲν θὰ χάσουν τοιοῦτοτρόπως, διότι ἀπλῶς θὰ λαμβάνουν τὰ δύο φύλλα τῶν δύο δεκαπενθήμερων διὰ μιᾶς. Θὰ κερδίσουν μάλιστα· διότι ἐν διπλοῦν φυλλάδιον περιλαμβάνει περισσότεραν ὕλην ἢ δύο ἀπλᾶ.

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Αὐγῆς».

ΑΠΟ ΤΗΣ 9 ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1911

ΕΚΔΟΘΗΣΕΤΑΙ

ΤΟ

ΕΜΠΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΛΑΪΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Βραδύτερον ΔΙΣ τῆς ἐβδομάδος)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Κ. Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς «Αὐγῆς» καὶ ὑπείκοντες εἰς τὰς προτροπὰς πολλῶν φίλων, ἐκδίδομεν τὴν πολιτικὴν ἐφημερίδα «Ἐμπρός» ἐπὶ προγράμματος προοδευτικοῦ καὶ ῥιζοσπαστικοῦ καὶ μὲ χαρακτήρα λαϊκόν, ἀποβλέποντες οὐχὶ εἰς τὸ νὰ καρπωθῶμεν ὀφέλη, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ φανῶμεν χρήσιμοι εἰς τὸν Κυπριακὸν λαόν, διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν γνώσεων τὰς ὁποίας μελέτητις καὶ πείρα τῶν καθ' ἡμᾶς προσεπόρισε καὶ τὰς ὁποίας οὐδέποτε θὰ μᾶς λείψῃ τὸ θάρρος νὰ ἐνθέσωμεν. Ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀγγελίᾳ ἐκτίθεται τὸ πρόγραμμα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, ὅπερ ὅχι μόνον κατὰ γράμμα θὰ ἀκολουθήσωμεν ἀλλὰ καὶ χρείας τυχούσης, ἐπὶ τὸ ῥιζοσπαστικώτερον θὰ μεταβάλωμεν.

Τὸ ἔργον τῆς «Αὐγῆς» (καθισταμένης τοῦ λοιποῦ μηνιαίας 16 σελίδων ἐπιθεωρήσεως) θὰ εἶνε συμπληρωματικὸν τοῦ ἔργου τοῦ «Ἐμπρός» χωρὶς οὐδέτερον τῶν φύλλων νὰ ἀπωλέσῃ τὴν αὐθυπαρξίαν καὶ τὸ ἰδιάζον ἔργον του. Χάριν τοῦ συνδέσμου τούτου, ἢ συνδρομῆς εἰς ἀμφοτέρω τὰ φύλλα ὠρίσθη εἰς σελίνια 12 ἐτησίως, ἐνῶ τοῦ μὲν «Ἐμπρός» χωριστὰ εἶνε σελ. 8 τῆς δὲ «Αὐγῆς» 6.

Οἱ φίλοι μας, πρὸς οὓς θὰ συναποσταλῶσι μετὰ τοῦ παρόντος αἱ ἀγγελίαι τοῦ «Ἐμπρός», παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὰς ἐπιστέψωσι συμπεπληρωμένας, τὸ ταχύτερον.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΑΥΓΗΣ», ΚΑΙ ΤΟΥ «ΕΜΠΡΟΣ»,

Τύποις «Παρνασσού» Κ. Χ. Ἡδύχου.